

Geneeskunde en Rechtswetenschap.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

Voor poging tot afdrijving is eenigerlei inwerking op het lichaam van de zwangere vereischt. — Beklaagde had door de onjuiste mededeeling aan een vroedvrouw, dat zij bloedingen had gehad, haar opneming in een sanatorium weten te bewerken. Zij wilde de vroedvrouw en den arts doen gelooven, dat de vrucht reeds gestorven was of bezig te sterven en meende, dat deze dan de naar haar meening levende en gezonde vrucht, zouden afdrijven. In eerste instantie was dit beschouwd als een poging tot het strafbare feit van § 218 A. 1 Str. G B (het dooden van de vrucht in utero of door afdrijving of het laten dooden daarvan door een ander). Dit vonnis miskent, dat de strafbaarheid ook van zakelijke voorwaarden afhangt. Er zijn handelingen toe noodig, die reeds een begin van uitvoering der beoogde strafbare daad vormen. Het dooden van de vrucht in utero veronderstelt een inwerking op de vrucht en daar deze geen zelfstandig bestaan heeft, op het lichaam der zwangere. De beklagde kon dus slechts een aanvang maken met het dooden der vrucht door eenigerlei inwerking op haar eigen lichaam. De vroegere handelingen konden niet reeds een begin van uitvoering vormen, daar zij niet onmiddellijk het dooden der vrucht tot doel hadden (*Reichsgericht, Urt. I. 452/30 v. 16 Mei 1930*) (uit *Deutsche Juristen Zeitung* 1930, Heft. 19, bldz. 1266).

Bloedgroeponderzoek als bewijsmiddel. — In een alimentatieproces beweerde de gedaagde, een bakkersknecht, die als vader werd aangesproken, dat de moeder van het kind in het conceptietijdperk ook met andere mannen en o.a. met een neef van haar, omgang had gehad. De neef en de moeder bestreden deze bewering onder eede en de bakkersknecht werd, daar hij geen voldoende bewijs kon bijbrengen, tot betaling veroordeeld. Bij de behandeling in hooger beroep werd een bloedonderzoek verricht. Dit onderzoek, dat tweemaal en door verschillende artsen werd uitgevoerd had tot resultaat, dat het kind tot bloedgroep A behoorde, de moeder tot groep B., de bakkersknecht tot groep C en de neef tot groep A. Het „Landesgericht” nam hierop, in overeenstemming met de deskundigen, aan, dat de bakker onmogelijk de vader van het kind kon zijn en wees den eisch tot alimentatie af. Dit had nog tengevolge, dat de moeder wegens meened tot een jaar tuchthuisstraf werd veroordeeld. Bij de motiveering van dit vonnis gaat het Schwurgericht te Altona van de overweging uit, dat wanneer een natuurwetenschappelijk-medisch bewijsmiddel volgens den stand der wetenschap als betrouwbaar wordt beschouwd, de justitie slechts dan met twijfel daaraan rekening kan houden, wanneer de verdenking volgens de algemeene ervaring van de onvolmaaktheid van het menscheijke weten voldoende is gemotiveerd. Dit was hier niet het geval.

Bij de voor het „Reichsgericht” ingestelde revisie door de beklagde werd de onvolmaaktheid van het bloedgroeponderzoek als bewijsmiddel gesteld. De revisie werd echter verworpen en er werd aangevoerd, dat de rechter over de feiten voor elk geval heeft te beslissen of het bloedonderzoek als bewijsmiddel kan worden beschouwd. Had de lagere rechter beslist, dat hij aan het bloedonderzoek was gebonden, daar de wetenschap dit standpunt inneemt, dan zou het vonnis vernietigd kunnen worden. Dit is echter niet geschied. („Reichsgerichtsbrieft 3 D 4581/’30. vonnis van het R. G. van 22 September 1930, *Münch. Mediz. Wochenschrift* 1930, No. 42, bldz. 1826).

Aansprakelijkheid van den arts voor een operatie waartoe de patiënte geen toestemming heeft gegeven. — Een chirurg had korten tijd nadat hij een getrouwde vrouw had geopereerd, bij haar een acute appendicitis gediagnosticeerd en de noodzakelijkheid van een operatie vastgesteld. Haar man had ter gelegenheid van de eerste operatie verklaard, dat zij maar geopereerd moest worden en „que ce soit